

Raoul Renier

KÖVETJÁRÁS

Barátomnak, Alan O'Connornak

– első rész –

Óvintézkedésben nem volt hiány; a bég mégis halálosan rettegve várta a hadúri küldöttség érkezését. Fajtája szívében mélyen és kiirthatatlanul gyökerezett a birodalomtól való félelem, s noha harcosai egyetlen parancsszavára habozás nélkül az életüket adták volna érte, a bég e tekintetben szemernyi sem különbözött a többi délvidéki nomádtól. A sátoztábor közepén, a lófarkdiszes tanácsfa előtt szándékozta fogadni látogatóit, kicsiny, széthajtható faszéken ülve, ahogyan az rangjának kijárt. A szék elhelyezésére méltóságföltésből adott utasítást, ám nem egészen azért, amint azt a törzs vele maradt nyargalói vélték: egyszerűen attól tartott ugyanis, hogy ha állva kellene szembenéznie a követekkel, a lábában reszkető inak felmondanák a szolgálatot. Attól természetesen óvakodott, hogy viselkedése sértésként legyen értelmezhető, ezért néhány lépésnyi távolságban felállított egy másik faszéket is, a küldöttség vezetőjének, személyes testőrségét pedig jóval hátrarendelte a tanácsfa mögé. Újdonsült szövetségesei furcsállották kissé a dolgot, hisz a terv értelmében a vendégek nem fogják élve elhagyni a táborn; az áruló bég azonban – akit a Fekete Határ mentén eltöltött vándorévek bölcsé és előrelátóvá tettek – makacsul ragaszkodott ezekhez az előkészületekhez.

– Gonosz *khatif*ot megölni van jó dolog. Én megért, hogy nekem új isten illet kérni tőlem, mint bizonyosság – magyarázta türelmesen a sámángúnyába öltöztetett Dreina-papnak, aki elhozta törzsének a béke új hitét, a nyomatek kedvéért félezer íjjal és szablyával megtámogatva. – Gonosz *khatif*ot megsérteni van rossz dolog. Ha nekem új isten illet kérni tőlem, akkor új isten van nagyon-nagyon örült, és én nem követni őt sehová.

A Dreina-pap idegesen feszengett barbár álruhájában. Csupán a legnagyobb undorral bírta rávenni magát, hogy belebújjon az emberbőrből összefércelt díszköntösbe, s hosszúra növesztett hajába csontokat és fogakat fonjon. Szilárd fogadalmat tett, hogy miután vége ennek a mocskos hercehurcának, sem ételt, sem italt nem vesz magához, míg előljárója el nem végzi rajta a megtisztítás szent szertartását.

– De ha egyszer megöljük, utána már nem tudja megtorolni, akármekkora sértés érte – válaszolta ingerülten. – Minek alázkodnál hát meg egy alja pribék előtt?

– Atya nem ismer gonosz *khatif*ok – ingatta a fejét a bég borúlátó képpel. – Ha csak megölsz őket, többi *khatif* hinni róluk, ők voltak gyöngék, és utána nem törödni velük. Ha közben sértegetsz is őket, többi *khatif* venni magára sértés, és hirdet *khayness* – nagy-nagy bosszú. Én már lát *khatif* bosszú közléről. Nekem törzsnek van sok asszony, van sok gyerek.

– És a büszkeség? – horkant föl a Dreina-pap kísézője, a vasruhás ember, aki a félezer íjat és szablyát a bég szállására vezette a fésült fűvű országokból. Őt a nomádok erős, de buta harcosnak tartották, mert sokáig nem volt hajlandó levetni a vasruháját, pedig a pusztai napsütésben nemegyszer a guta kerülgette tőle. – Képes vagy gyalázattal hajbókolni az ellenség előtt?

– Nekem büszkeség van nagyon fontos – felelte a bég rendíthetetlenül. – Olyan fontos, hogy annál már csak sok asszony és sok gyerek van fontosabb.

Ennyiben maradtak.

Két nap múlva, alkonyóra közeledtén, a bég reszkető tagokkal kuporgott a lóbőr ülőkés széken, széles arca verítékben ázott. Sohasem érezte még ennyire egyedül magát egy népes sátoztábor közepén, s lelkében hálát adott az isteneknek – újaknak, régieknek egyaránt –, hogy a biztonságát ügyelő fegyvereknek ezúttal nem ő, hanem a vasruhás ember parancsol. Cseppet sem volt biztos benne, hogy a megfelelő pillanatban képes lenne kiadni a sorsdöntő utasítást. Az engedelmisséget, azt talán volna mersze megtagadni – elvégre keménylelkű, vasakarátú vezérnek ismerték –, ám abban őszintén szólva kételkedett, hogy holmi számalmas, nyöszörgő tiltakozásnál többre futná tőle. Szíve már most is a torkában dobogott, pedig még nem is látta a krániakat, csak a lassan közeledő követi zászlót bámulta megbabonázva a sátorcsúcsok fölött. Szögekkel kivert páncélkesztyűt ábrázolt, ökölbe szorítva, vérvörös alapon, vicsorgó ragadozófogak kettős félkaréjába zárva: Har Huddath tartomány hadúri címerét. Selyme ernyedten lógott, alig-alig lebbent meg az erejét vesztett pusztai szélben; és mégis, amerre elhaladt, a nomád tábor mindennapos esti neszei mintegy varázsütésre elnémultak, a sátrak körül sürgölődő asszonyok zsivaja a rémület csendjébe fűlt.

A bég nagyot nyelt, és keményen összeszorította a fogát. Az új szövetségeseikkel folytatott parázs vitában sikerült elérnie, hogy a fehérszínű zömét és csaknem az összes pulyát időben hátraküldjék a nagy kőszátrak védelmébe; ám egy részüknek mindenképpen maradnia kellett, különben a gonosz *khatif*ok azonnal

fölleszelnének a nekik állított kelepére. Az idegen íjaktól és szablyáktól, akik az életükkel játszottak ily közel a Fekete Határhoz, igazán nem lehetett elvárni, hogy még a családjukat is magukkal hozzák álcázásnak. Így is jött velük két tucat lovas asszony, akik a folyóban lemosták magukról a harci díszet, feleségmódra átfönték a hajukat, s most lesütött szemmel tettek-vettek az üres sátrak körül, ahová előzőleg a fegyvereiket rejtették.

Hogy a törzs hadra fogható férfinépe mind elkísérje a biztonságba távozókat, ahhoz az atya meg a vasruhás ember ragaszkodott, és a bég nem róttá föl nekik. Harcosai keményre edzett, vak engedelmességre szoktatott nyargalók voltak, akik bárki más ellenében habozás nélkül meghaltak volna vezérükért; ám a félelmetes *khatif*okkal szemben éppoly kevésbé bízhatott meg bennük, mint önmagában. Új szövetségesei csak a személyes testőrségét hagyták meg, de jól tudta, hogy titkon őket is árgus szemekkel figyelik; és az igazat megvallva hálás volt nekik ezért.

A zászló már a tanácstér szélén felállított sátrak mögött imbolygott, és a bég rettegve lehuntya szemét, hogy ne kelljen látnia, amint a követség kilovagol a szabadba. Gondolatban önkéntelenül a törzsi régi pártfogóihoz fohászkodott, ám még idejében visszafogta magát; aligha volna helyénvaló olyan hatalmaktól kérni segítséget, akiknek hites szolgáit másfél holdfordulóval ezelőtt ízről ízre vagdaltatta. Milyen neveket is tanított neki az atya? Rettegés szűkült a koponyája mélyén, messzire riasztva az új emlékeket; ám a bég – mert valóban bátor férfi volt, máshoz is, magához is kemény – úrrá lett félelmén, s gyorsan rálelt a furcsa csengésű szavakra. Kyel, zord ősatya, kétarcú Teremtő... bölcs Dreina nagyasszony, halandók gyámola... szilaj Arel úrnő, kart ki megacélzol... adjatok erőt... *erőt... ERŐT!*

A bég mélyet lélegzett, s kinyitotta a szemét.

A *khatif*ok négyen voltak; a lovak, amiken ültek, a vasruhás férfi roppant csataménjére emlékeztették a nomád vezért, csak épp szemlátomást sokkal kevésbé viselte meg őket a pusztai környezet. Az élen tagbaszakadt, forradásos képű ork haladt, könnyű bőrvértben, oldalán széles pengéjű handsárral: a hadúri lobogót a bal kengyelébe támasztva tartotta. Nem közönséges szerzet lehetett, ha ilyen hallatlan kegyre érdemesítették; a bég tudta, hogy a vad orkok ritkán emelkednek magasra a katonai ranglétrán, a birodalmi hadurak értéktelen aljanépek tekintik őket, még a gyeprüvidéken kóborló nomádoknál is alábbvalóknak. Ez itt nyilván törzsét és őseit megtagadva hódította el magas posztját, s bár zömök, izmokkal kötegelt természetéről csak úgy sütött a bestiális erő, sikerét aligha csupán ennek köszönhetette; az ilyesmi kevés az üdvösséghez a Fekete Határ túloldalán. A béget meglepte, hogy a ló megtűri a hátán; az ő állataik mindig megvadultak az orkok vastag ragadozószagától. Aztán egy pillantást vetett a kráni csatamének tarajos gyökerű, fűrészes fogsorára, és éremlyegve döbbsent rá a megoldásra. Az ilyen jószágoknak nincs félnivalójuk az orkoktól; ha elcsitul a harc, maguk is húst legelnek.

A csapat vezetője másodikként lovagolt a sorban, nem csupán a követjárás, hanem a hadviselés szabályainak is megfelelően; a *khatif*ok szemében e két tevékenység között hajszálfinom válaszvonal húzódott csupán, az egyik bármikor, figyelmeztetés nélkül átsapathatott a másikba. Szálas termetű, széles vállú férfi volt, halványkék *samchar*-ját aranyfonállal hímzett levélminták díszítették. Ez az egyetlen vég selyemből készült, ám több rétegbe hajtogatva hordott ruhadarab különösen praktikus viselet volt a gyeprüvidék pusztaságaiban: nappal bőre engedték, hogy minél jobban szellőzzön, éjszaka pedig szorosabbra húzták, hogy megőrizze a test természetes melegét. Felül laza, körkörös szövetredőkben terült szét a hátán és a mellkason; ezeket szükség esetén a fej köré kanyarították, védekezésül a szél, a napsütés vagy a zuhogó eső ellen. A *samchar* ilyenkor csak egy keskeny sávot hagyott szabadon gazdája szeme körül, a kráni követ azonban ezúttal nem élt ezzel a lehetőséggel. Hófehér haja dús hullámokban bukkant alá a vállára, hosszúka arca azonban sima volt és ráncatlan, eltekintve a homlokától, amelyet három mélyen bevágódó, vízszintes redő tagolt, oly szigorú és precíz elrendezésben, mintha csak mérőpapiroson tervezték volna őket. A bég első pillantásra világtalannak hitte, mert a szeme egybefüggő fehérnek tűnt – aztán látta, hogy mégis van színe: olyan halvány fakókék, akár a tiszta patakvíz, mely vékonyra fagyott jégártya alatt iramlik tova. Fegyvert természetesen nem viselt: efféle előzékeny gesztussal a *khatif* követek csak azt a tárgyalófelet tisztelik meg, akit oktan állatnál különbnek tartanak.

A menetet lezáró két lovassal kapcsolatban a bégnek nem voltak kétségei. A magas diplomácia köreiben testőrnek, a stratégia elméletében biztosító oldalvédnek nevezték volna őket; a bég számára – nem lévén jártos sem egyik, sem másik udvari tudományban – egyszerűen gyilkosok voltak, alighanem a legveszedelmesebbek, akiket szakadatlan hadakozásban töltött élete során alkalma nyílt megfigyelni. Szűk, testhezállólöltözékük szemlátomást a környezethez igazodva változtatta színét; most száraz, sötét, komor árnyalatokban játszott, földbarnában és csukaszürkében. A vágott szemű, íjas-tegzes asszony vonásait hátborzongató, mozdulatlan vicsor csúfította el, melyet a halál sem törölhetett le róla: arcából kimetszették baloldalt a felső, jobboldalt az alsó ajka felét. Ha fiúnak születik, fordítva történt volna; a nomád szájhagyomány megőrizte ennek a harcosavató szertartásnak az emlékét. A Tíz Bivaly Népe élt vele, az a pusztai törzsszövetség, akik sok-sok esztendeje megidézték, megölték és felfalták saját démoni patrónusaikat, s e tettükkel jogot szereztek rá, hogy áttelepedhessenek a gyeprüvidékről a hadúri tartományokba. A másik gyilkost az avatatlan szemlélő bizonyára ártalmatlannak vélte volna, kissé talán még nevetségesnek is: köpcös, hízásnak induló, javakorabeli férfi, párnás ujjakkal és kövérséggel, szőrtelen arccal. A bég azonban nem egy baljós történetet hallott már a pusztakezes harcra kiképzett heréltekről, akiknek a hadurak boszorkányháremében a rend szigorú fenntartása a feladatuk, s a

legkiválóbbakat közülük időnként külső szolgálatra osztják be a tartományi diplomaták mellé, hogy elejét vegyék a bonyodalmaknak, ha csak egyetlen asszony van a követségben.

A *khatif*ök belovagoltak a tanácsterre; a vezetőjük számára kikészített faszék szármalmas kis reccsenéssel tört szilánkokra az egyik szörnyű csatamén vasalt patája alatt. Aztán megállapodtak a lófarkas tanácsfa meg a tövében reszkető bég előtt, továbbra is megőrizve harci alakzatukat. Az ork meg a gyilkosok némán, szobormereven ültek a nyeregben, tekintetük rezzenetlenül meredt a semmibe. Szólni a fehér hajú követ sem szólt, de ő legalább körülnézett, olyan kifejezésten arccal, mint aki egy természetbolyt vagy egy ebihalaktól nyüzsgő pocsolyát szemrevételez. Pillantása szenvtelen könnyel siklott át a sápadt bég és a messze mögötte felsorakozott testőrök fölött, akik igyekeztek minél kisebbre összehúzni magukat. A tanácsteret szegélyező sátrak köze lassan megtelt széles járomcsontú, barna arcokkal, melyek ijedt-kíváncsian figyelték a jövevényeket, előbbre óvakodni azonban egyikük sem mert. Legalábbis ez volt a látszat, amit kelteni akartak; és a székén ülő bég némán imádkozott az új istenekhez, hogy az a fákófehér tekintet ne nyíljon rá az igazságra a számára rendezett színjáték mögött.

A követ néhány hosszú, ólomsúlyú percig folytatta néma szemlélődését; a feszült csendet csak a lószörnyek ütemes fújtatása törte meg, s olykor egy-egy láb riadt neszezése a sátrak takarásában. Végül – továbbra is kifejezésten arccal – lassan felemelte bal kezét, s középső ujjával könnyedén megsimította keskeny, tejfehér szemöldökét. Ez valamiféle egyezményes jel lehetett, mert a két testőr – az íjász és az eunuch – villámsebesen a földön termettek, s kétfelé fordulva, hideg nyugalommal szembenéztek a sátrak közén gyülekező arcokkal. Következőnek – nyilván rangsor szerint – az ork szállt le roppant hátságáról, ő már kimért, méltóságteljes mozdulatokkal. A cápafogas lobogót egy pillanatra sem engedte el, miközben odalépett a követhöz, s kurta főhajtással lesegítette a nyeregből.

A bég összeszedte minden bátorságát, és remegő térdrel fölállt. Az íratlan szokások értelmében üdvözlő beszéddel kellett köszöntenie a küldöttséget; ha elmulasztja, vérig sértené őket. Az első ilyen alkalom volt ez az életében – a törzsnél utoljára az ükapja korában járt zászlós hadúri követ –, s reményei szerint nem is fog megisméltódni többé. Anyanyelvén szándékozott szólni hozzájuk, nehogy szégyenben maradjon, mennyire törve beszéli a birodalmi *khors*; nem kételkedett benne, hogy *ők* hibátlanul válaszolnak majd a helyi *hyunghai* dialektusban. Hasonló nehézségei az atyával meg a vasruhás emberrel is voltak, akik nem utolsósorban azzal nyerték el bizalmát, hogy ha elvétett egy-egy nyelvtörő pyar szót, mosolyogtak és segítőkészen kijavították. A *khatif*okkal másként állt a helyzet; náluk minden aprócska botlás halált hozhatott.

A nomád, sok más törzsfőhöz hasonlóan, tehetséges és gyakorlott szónok volt. Üdvözlő beszédét hosszan tervezgette és csiszolgatta – csak gondolatban persze, nem papiroson, hisz nem értette a betűvetés művészetét –, hogy minél hathatósabban elaltassa vele a követek éberségét. Önérzetes, de mértéktartó szónoklatra készült, amellyel nem szenved csorbát a büszkeség – sem a törzsé, sem a sajátja –, ám ugyanakkor kihívásnak sem hat: egyfajta csendes méltóság sugárzik belőle, kellő mértékű alázattal vegyesen. Mély lélegzetet vett hát, hogy belevágjon – és egyszeriben elöntötte a forró bizonyosság, hogy az új istenekhez küldött főhásza megfogant. Maga is meglepődött kissé, milyen szilárdan és keményen csengenek az ajkáról legördülő szavak.

– Talgat bég vagyok a Hat Holló Népéből, Baradj fia, aki Gungal fia volt. Párducvadász és griffölő, őt vezéri fej szerzője páros viadalban, tizenkét csatában győztes, háromban...

– Vesztés. Tudom.

A fehér hajú *khatif* acélhideg, szenvtelen hangja kopjadőfészként hasított a nomádba, rögvést torkára forrasztva a szót. A furcsa nevű istenektől adományul nyert erő egyik pillanatról a másikra elpárolgott; a bátorító melegérzet tovaillant, helyét valami torokszító, jeges üresség vette át. A követ az arcába szúrt álvak tekintetével; a bég nyomban lesütötte szemét, némán bizonygatva magának, hogy csak azért teszi, nehogy sértésnek lássék.

Hűvös alig-mosoly fodrozta a *khatif* telt, érzéki ajkát.

– Én Har Huddath zászlónagya vagyok – mondta kimérten –, Othrax hadúr kegyéből, aki kilencedik éve bírja a jogart, mióta vérét vette Sadzec hadúrnak. Nevem közlésére nem tartalak érdemesnek.

– Belátásod szerint, nagyméltóságú kán – motyogta a porig sújtott nomád lehajtott fővel.

– Kéretlen megjegyzéseidre sem tartok igényt. – A sima arcban csillogó két jégkristály rezzenetlen maradt. – Otromba hízelkedésed természetesen leperog rólam. Haragomat csupán azért türtőztetem, mivel egy alsóbbrendű lénytől nem várható el, hogy tudatában legyen szavai és cselekedetei súlyának. – A kráni követ hátranézett, a kíséretéhez tartozó heréltre, aki azonnal féltérdre hullott, mihelyt megérezte magán a tekintetét. – *Dun Qathqam*, engedélyezem neked, hogy felvilágosítsd a *nayant*, milyen hibát vétett.

A pocakosodó gyilkos nehézkes szusszanással feltápáskodott, s foghíjas vigyort küldött a reszkető bég felé; a hálójába akadt légyhez közelítő pók rovarmosolyából több jóindulat sugárzott volna.

– Az emelkedett személy, aki érdemesnek vélt megtisztelni minket jelenlétével, a szertartásrend szerint csupán a *kthac* címzést követelheti meg tőlünk – magyarázta ijesztően magas kappanhangon, mely már-már a visítás határát súrolta. – Ennek mellőzését természetesen súlyos sértésnek tekinti; ha viszont, mint azt az imént tetted, a *kthac*-nál előkelőbb megszólítással illeted, akkor kihívod magad ellen mindazok haragját, akik jogosan

viselik ezt a rangot. – Az eunuch megbotráncozva csóválta a fejét. – A birodalmi *chanok*, akiket az előbb dőre módon a szádra vettél, igen emelkedett személyek. Jőmagam például haboznék testi valómban mutatkozni előttük, nehogy jelenlétemet halálos sértésnek vegyék. A hozzád hasonló véglényeket figyelemre sem méltatják; ez most nemcsak neked magadnak nagy szerencse, hanem rokonaidnak és ivadékaidnak is. A te otrombaságod legfeljebb a kevésbé emelkedett személyeket sértheti. – Újabb csorba, epés mosoly. – Csupán a miheztartás végett tudatom veled, hogy engem és fegyvertársamat *dunnak* címezhetsz, zászlóhordozónkat pedig *thradnak*; feltéve persze, ha engedélyt kapsz rá.

A bég szaporán bólogatott, fejét mélyen lehorgasztva, nehogy szegyenbe hozzák a megaláztatás könnyei: hiába igyekezett minden erejével visszatartani őket, sorra buggyantak ki égő szeméből, az első pár után a második, a harmadik...

– Fölösleges dolgokat művelsz – vetette oda neki a fehér hajú *khatif*. – Hogy hallasz és értesz minket, arról már megbizonyosodtunk; érzelmi állapotod pedig senkit sem érdekel. – Parancsoló mozdulattal a heréltre mutatott. – Engedélyezem, hogy köszönetet mondj *dun* Qathqamnak a szíves felvilágosításért.

– Kö... köszönöm, nemes *dun*... – nyögte a nomád, az arcán patakzó könnyeket nyeldekelve.

– Szorítkozz a pusztá megcsóválására; a bókjaid értéktelenek. – A követ végignézett kíséretén. – Úgy látom, várakoznunk kell, míg ez a *nayan* ismét beszédképessé válik.

A büszke pusztai lovasvezért görcsös zokogás rázta; keserű tehetetlenséget érzett, noha tudta, hogy a krániak körül már bezárult a csapda, s ebből a táborból legfeljebb csodával határos módon távozhatnak élve. Lényének egyik fele örjögve acsargott a vasruhás ember, a furcsa beszédű idegen ellen, aki szótlanul tűrte, hogy porba alázzák, s nem adta meg az előre megbeszélt jelek, mely örökre e rühes sakálok torkára fojtotta volna *khatif* dölyfűket. A másik, józanabbik fél ugyanakkor csitítani próbálta értelmetlen dühkitörését, hiszen a bég tudta jól, hogy bosszúja csak az érdemi tárgyalás *után* mehet teljesezésbe: az atya feltétlenül hallani akarta, mi mondandója van a követnek. Hogy miért jött, azzal nagyjából tisztában volt – elvégre többé-kevésbé az ő ténykedése csalta ide –, ám bízott benne, hogy a megbeszélés során még el fog ejteni egy-két óvatlan megjegyzést, amiből következtetni lehet a birodalom titkos ármányaira és haditerveire. Ahhoz pedig maga a bég ragaszkodott, hogy a *khatif*okat semmiféle sérelem ne érje, egészen a vér és az igazság sóvárogva várt pillanataig. Saját jószántából vállalta a bürökpohár kiűritését.

Tudta, hogy keserű lesz; de rémálmában sem sejtette, hogy ennyire.

A gondolkodó fél lassan felülkerekedett a nomád szívében dúló háborúságban. Mélyet, reszketéget lélegzett; aztán ajkát beharapva kiegyenesedett, s könnyáztatta arcát a fehér hajú *khatif*ra emelte.

– No végre! – A követ bal kezének középső ujjával intett a zászlótartójának. A tagbaszakadt ork időközben közös pányvaszárra fűzte a szörnyeteg csataméneket; most odalépett a béghez, és szó nélkül a kezébe nyomta a kötőfeket. – Hátasaink fáradtak és éhesek. Pihenőhelyre kíséred és megeteted őket. – A fakó tekintet páros jégtűként fűródott a nomád szemébe. – A ti lovaitokkal.

A büszke bég arca vérbe borult, szája szélén reszketés futott végig. Szabad keze az övéhez kapott, ujjai görcsösen megszorultak a derékszíjáról lógó szablya markolatán. Az esztelen harag hirtelen ellobbanó pillanatában ki is rántotta volna – ha az ork az imént nem a fegyverforgató kezébe löki oda a kantárszárat, aligha véletlenül.

A jég szemű férfi közelebb tolta sima arcát az övéhez. Kósza fuvallat támadt a tanácstéren, futólag kiöblösítve testén a halványkék *samchart*; a hímzett növényindák aranypikkelyes viperák gyanánt tekergőztek az alkonyi félhomályban.

– Kit szolgálsz azzal a karddal, főregivadék? – kérdezte halkan.

Dermesztő félelem szorította marokra a nomád szívét: lám, a démoni *khatif* eszén mégsem tudtak túljárni, s a hajmeresztő kockázat, az ifjan kihunytt életek sora mind-mind hiába volt! Ám a felkoncoltatott sámánok tanítása most az egyszer hasznára vált; mert a rémületnek még ideje sem volt kicsírázni benne, ő máris gépiesen kivágta a választ, melyet kicsiny gyermekkorában szíjjal és parázzsal véstek kitörölhetetlenül az emlékezetébe.

– A Legnagyobb Urat, kinek vér szálljon a szájára; és az ő szolgálainak szolgálj, ha érdemesnek ítélnék rá.

Csattanás; mordulás; roppanás. A bég ösztönösen hátrakapta fejét a zajra, még épp idejében, hogy lássa, amint a tanácsfa kettébe bicsaklik a sebhelyes ork irdatlan könyökének egyetlen csapásától. A napszíta cölöp, mely magasan a sátorotetők fölé nyúlt, lassan, méltóságteljes ívben hanyatlott a talaj felé, s mikor csúcsával nekiütközött, szárazon recsenve tört ezer darabra. Az ősök ereklényei, a hősi tettek emlékét őrző tróféák, a védőszellemeknek otthont adó talizmánok, melyeket évszázadok óta senki nem bolygatott, zörögve gurultak szerteszét a tanácstér porában. Az ork ormóttan, vasalt orrú csizmájának három rúgásával kifordította a földből a ferdére hasadt csonkot, azután elégedetten megnyalta agyarait, és leszúrta a helyére Har Huddath acélöklös-cápfogas zászlaját.

– Mióta a falkátok összeverődött, ez a kór jelezte az odútokat. Régesrégén állt már, amikor a kimázolt eszelőseitek először bukkantak rá lázálmban a tilalmas nevekre. Talán még az ősanjátok is alatta üzekedett ősapátokkal. Barmok módjára kóboroltatok fel-alá a pusztában, de ide mindig vissza-visszatértetek. Teleaggattatok mindenféle szeméttel; és amikor kidőlt, újat emeltetek helyette. – A *khatif* higgadtan és szabatosan fűzte egymásba a szavakat, mintha elevenen vonagló testet boncolna velük: a Hat Holló Népének

testét. – Csakhogy a ti babonáitok mulandóak: elszállnak a hajnali harmattal, szétfolynak a lezúduló esővel. Egyedül a Legnagyobb Úr igazsága örök.

Az ork módszeresen nekilátott a földön heverő fétisek és trófeák széttaposásának. Csontok és cserepek recsegték a csizmatalpa alatt; halott ágak és fafaragások, rozsdás vas és mázatlan üveg.

– Nézz a szemembe, *nayan!* – A nomád zsi bongó halántékkal engedelmeskedett. – Az enyém vagy testestül-lelkestül: ha úgy tartja kedvem, felfalhatlak vagy eltiporhatlak, tűzre vethetlek vagy vízbe fojthatlak. És nem tartozom okát adni, miért: unalmam elűzése tökéletesen elegendő indok. – A követ érzéki ajka keskeny mosolyra húzódott. – Mégsem lázadhatsz ellenem, mert ha én nem vagyok, értelmét veszti az életed.

Könnyedén ellökte magától a béget, aki kábán tántorogva elfordult tőle, és megindult a tanácssteret szegélyező sátrak felé, kötőféken vezetve a négy felnyergelt lőszörnyet. Válla megroskadt, tekintete üvegesen meredt a semmibe, bal karja ernyedten lógott az oldala mellett. Gépiesen botorkált előre, lépteit már csupán a megszokás irányította; fogalma sem volt róla, hová igyekszik. A roppant csatamének mohó, vérekes szemekkel bámultak le rá, hátrahúzott ajkuk éhesen reszketett az inyükon; a fűrész ragadozófogak közül elővörösölt nedvesen ziháló nyelvük.

A követ fakó pillantása egész a tanács tér széléig kísérte őket, s csak akkor fordult el róluk, amikor a sátrak árnyékában összegyűlt arcok lesütött szemmel utat nyitottak nekik. Talán rosszul tette, hogy nem figyelt oda alaposabban. A törzs legderekabb bajnokát összezúzta, ízekre törte, megsemmisítette; és a nomádelet ősi törvénye szerint a csatában elbukó vezér magával rántja összes nyargalóját. Csakhogy a tanács tér körül összesereg lő zömök, kurta lábú, cserzett bőrű alakok ezúttal nem a Hat Holló Népének ivadékai voltak, hanem azok a harcosok, akiket a vasruhás ember vezetett ide a kő sátrakkal őrzött országokból. Rég elporladt ősatyáik, mielőtt elfogadták volna az idegen istenek kínálta menedéket, valamennyien átéltek hasonlókat és még rosszabbakat, mint az imént a bég; és a rettenetes emlék kiirthatatlanul belemarta magát a lelkükbe, elevenen sajgott még távoli utódaikban is. Igaz, lesütötték a szemüket, hogy elkerüljék a fehér hajú *khatif* hátborzongató tekintetét; ám ezzel nem félelmüket palástolták, hanem az emésztő hévvel izzó gyűlöletet. És egyikük sem mulasztotta el, hogy előtte még gyors pillantást vessen az alvajáróként vánszorgó vezérre; ősatyáik kései mását látták benne, aki ma rugaszkodik el annak a szédítő szakadéknak a pereméről, amelynek ők már sok-sok nemzedékkel korábban átjutottak a túloldalára.

A bég az imént hajsza l h i j á n összeroppant az álvak tekintet iszonyú súlya alatt: a kráni követ elti porta, mint valami pondrót, szavainak viperamérge szétrágta önbizalmát, a rothadás üszkét csempészte szíve legtitkosabb zugaiba. Most azonban, miközben a messziről jött harcosok sorra félrehúzódtak előle, minden egyes kurta pillantásuk visszaadott neki egy keveset elvesztett erejéből, szított egy leheletnyit a szívében hamvadó parázson. Ahogy lépésről lépésre haladt előre közöttük, tétova mozdulatai egyre biztosabbá váltak, megrogyott gerince kiegyenesedett, fátyolos szemébe visszaköltözött a fény. Viharvert arcán lassan átrendeződött a ráncok pókhálója: kétségbeesés helyett immár dacos kitartást tükrözött. Ahol az alig ismert, külhoni istenek pártfogása száználmasan kudarcot vallott, ott a közös vér ereje, a közös szenvedés emléke csodát művelt. Mire a bég átvágott a néma harcosok gyűrűjén és odaért titkos szövetségesei elé, már ismét régi önmaga volt, amilyennek három esztendeje megismerték: a büszke, bátor, félelmet nem ismerő lovasvezér, akiben oly szilajon lángol a vágy a szabadság után, hogy kész a halálnál is többet kockáztatni érte.

A pyarroniak a hátulsó sátrak takarásában várakoztak; nem mintha gyávák lettek volna, csak nem akartak idejekorán a *khatif*ok szeme elé kerülni, ami egyébiránt igen bölcs gondolat volt részükről. Utálkozásuk dacára minden tőlük telhetőt elkövettek, hogy született nomádnak álcázzák magukat – a feszültséggel terhes végnapokban, amikor már minden órában várható volt a küldöttség érkezése, még a vasruhás ember is megvált haszontalan csigaházától, nehogy rajta bukjon meg a gondosan kiesztelt haditerv. Csakhogy varázspraktikákhoz ezúttal nem folyamodhattak; még a bűbajosuk is azonnal belátta, milyen vétkes badarság volna, ha káprázatból és illanó fényekből szőtt fátylak mögé próbálnának rejtőzni a krániak elől. A birodalom gye p ü v i d é k é n mágiát üzni annyit tesz, mint jelzőmáglyát gyújtani; ha ordítva kiabálnák világgá a jelenlétüket, az esélyeiket azzal sem rontanák jobban. Persze az ember külseje köznap i m ó d s z e r e k k e l i s elváltoztatható, akár a felismerhetetlenségig; ám az eltérő bőrszín, csontozat és testmagasság meggyőző álcázása rendkívüli személyes adottságokat igényel, s ők ezekkel nem rendelkeztek. Hiába öltötték hát magukra a méretükre igazított nomád ruhadarabokat: úgy festettek bennük, akár a vásári maskarák.

Mindhárman feszülten figyelték a lassan közeledő béget; nyugtalanította őket a tanács téren lezajlott jelenet, amelynek a sátorlapokba vágott hasítékokon keresztül a tanúi voltak. A legtöbbet az atya fogta föl belőle, az egyetlen, aki folyékonyan beszélt a Hat Holló Népének *hyunghai* nyelvét. Az ő arca aggodalmat sugárzott; a bűbajosé ideges türelmetlenséget; a vasruhásé leplezetlen megvetést. Mielőtt bármelyikük megszólalhatott volna, a nomád feléjük vágott a tekintetével, s nyitott tenyerét egy pillantra az ajkára tapasztotta. Válaszra nem várt, hanem azonn mód az ellenkező irányba fordult, két kisebb lakósátor között, noha ezzel jókora kerülőútra tért a karám felé. Hirtelen mozdulatától a zablavas mélyen a csatamének szája sarkába vágott. A roppant monstrumok vérben forgó szemekkel, dühödt en fűjtattak rá, a legnagyobb még utána is rügott az egyik mellső patájával. A bég egy megtagadott törzsi pártfogó nevét köpte vissza rá válaszul, azok közül, akiknek híveit az ő parancsára

hányták kardélre nemrégiben. A gonosz szó hallatán a bestia felsunyt füllel meghökölt, a földet kapálta; aztán megint keményet rándult a pányvaszár, és mindannyian eltűntek a sátrak mögött.

Nem egészen fertályórába telt, míg a bég visszatért, két frissen szerzett sebbel a testén. A bal vállán lévő nem tűnt túl komolynak, javarészt felfogta a könnyű lovasvért: a tűz fölött keményre edzett bőrlemezekén ujjnyi hosszú, mély fognyomok éktelenkedtek. A homlokát viszont csontig harapták, a hevenyészett golyócskötésen ragyogó, bíborpiros foltban ütött át a vér. A lábával is történhetett valami, mert erősen sántított; mozgása mégis elszántnak és lendületesnek hatott, nyoma sem volt benne annak a megtört botorkálásnak, amellyel az imént még megindult a tanácstérről kifelé.

– *Bek ahmanuz...?* – kérdezte tőle sűgva az atya. – A lovaikat...?

A bég tagadólag megrázta a fejét.

– Csak egyiket – felelte tört pyar nyelven. – A legjobban kicsit.

– Eszelős barbár! – Az oroszlanos ember undorodva mérte végig. – Ha fegyveres ellenségbe botlik, nyúszítve sűr előtte, mint valami csecsszopó; utána meg védtelen állatokat gyilkol dűhében!

Akárha az indulatos kifakadásra akarna vérfagyasztó módon visszavágni, a tábor kísérteties csendje hirtelen szilánkokra robbant. Hátulról, a karám felől rémült, segélykérő nyihogás csapott az égre, majd szinte nyomban gyötrelmes bögésbe fűlt; ám nem maradt magára, tüstént felharsant mellette a második, a harmadik, a negyedik. Aztán, mire a szempilla egyet rebbenhetett volna, a szörnyű hangok úgy megszaporodtak, hogy már nem lehetett egymástól megkülönböztetni őket: kétségbeesett, szívszorító kánonná mosódtak össze, melyhez a riadt lovak vad patadobogása szolgáltatva a taktust, amint örvongve próbálnak kitörni a halálcsapdává vált karámból, nyomorékká zúzva magukat a cövekfalakon. Valahol a sátrak gyűrűjén túl feltépett horpaszú csikók nyertettek félelmükben és fájalmukban, s hanyatlottak a földre rúgkapálva. Három marcangolásra termett, fűrészes élű fogsor csattogott fölöttük; három vörösbe borult szempár forgott megmámosodva; három busa orr szívta be reszkető cimpákkal a frissen ontott vér szagát.

Nyugtalan mozgolódás futott végig a sátorponyvák takarásában várakozó fegyvereseken. Látták a kráni küldöttet, amint felnéz a velőtrázó lárna hallatára, majd bal kezének középső ujjával a karám irányába mutat, és könnyed hangon odaszól a kísérőihez. Egyetlen íjas-szabályás harcos sem feledkezett meg magáról annyira, hogy morgással vagy horkantással vezesse le indulatait, kiabálásról nem is beszélve; ahhoz túl fegyelmezettek voltak. A tekintetüket sem pihentették túl hosszan a *khatif*okon, nehogy a csillogása elárulja őket. De a szemük bogarában még ádázabbul izzott fel a gyűlölet zöld parazsa. Valamennyien lovon nevelkedtek.

A nomád vezér pillantása is ugyanígy villogott, amikor ráemelte az oroszlanos emberre.

– Te nekem most nem beszél becsület. Te nekem most nem beszél bátorság – sziszegte fojtott hangon. – Te nem ismer pusztát; te nem ismer lovak; te nem ismer *khatif*. Te mégis gyaláz engem, mert én sűr *khatif* előtt. Beszélte már tehozzád *khatif*? Volnál te *khatif* előtt, te akkor mit csinál?

– Nem hagynám, hogy sértegessem; a kardommal forrasztanám a torkára a szót! – szegte föl az állat büszkén a pyarroni. – És inkább meghalnék, semhogy sírni-ríni kezdjek, mint holmi csecsszopó!

A bég helyeslőn bólintott, majd magasra emelte jobb tenyerét, és ballal rámutatott.

– Fogol is te meghalni hamar, csak nem *khatif* miatt, hanem ettől kezemtől – mondta nyugodtan. – Te vagy buta barom, ki jön nekem törzsembe, és beszél nagy, üres szavak. Volnál te *khatif* előtt, te csinál bűdöset vasruhába erős félelem miatt. Neked igaz jel van nem oroszlan; neked igaz jel van rühes sakál!

– Az Úrasszonyra, ezt nem tűrhetem! – A pyarroni lángvörös képpel kapott a kardjához, s a penge már félíg kisiklott hüvelyéből, amikor az atya a torzsalkodók közé vetette magát, és két kézzel megragadta társa csuklóját. – Eressz, Baldhisur, vagy istenemre mondom, téged is levágok! Nem hallottad? A rendet gyalázta!

A törékeny termetű, ősz pap kétségbeesetten huzakodott tomboló hitsorosával, aki páncél nélkül is kétszeres súlyfölényben volt hozzá képest. Ő legfeljebb életkorban élvezett ekkora előnyt, ami jelen helyzetben éppenséggel nem szolgált javára. A harmadik pyarroni – a szófukar vajákos – boldogtalan képet vágott, és sietősen elhárított a tusakodóktól; nem úgy festett, mint aki be akar avatkozni a perpatvarba. A harcosok továbbra is a *khatif*okat tartották szemmel, csak futólag vetettek hátra egy-egy közönyös pillantást. Itt a parancsnoknak támadt viszálya a vérrokonokkal, s ők híven tartották magukat az ősi nomád bölcsességhez: ha úgy alakul a helyzet, hogy mindkét küzdőfél iránt el vagy kötelezve, legokosabb semmit sem csinálni.

A birkózás tovább folyt. A fiatalabbik pyarroni már régen véget vethetett volna neki, de bőszt szavai ellenére nyilvánvaló volt, hogy nem akar kárt tenni Baldhisur atyában. A kard ide-oda csúszkált a hüvelyben, hol kifelé, hol befelé, sosem többet egy-két ujjnyinál. A bég összevont szemöldökkel figyelte mozgását, és hajszálpontosan utánózta a saját szabályával. Az öreg előbb-utóbb csak kifárad; ő pedig még a gyanú árnyékát is el akarta kerülni, hogy netán becsstelen előnnyel belezi ki majd a megsértőjét.

Ekkor az atya váratlan elhatározásra jutott. Hirtelen eleresztette társát, még el is lökte magától; aztán teljes lendületből neki huzakodott, és két akkora nyaklevest kevert le neki, amekkora csak öreg, reszkető kezétől kitelt.

Harag lobbant az oroszlanos ember szemében; a pofonok pírja feloldódott az arcába szökő vérben. A kard szisszenve kiröppent hüvelyéből, ezüstös ívben fölfelé lendült – és imbolyogva megtorpant a levegőben, mielőtt lesújtott volna Baldhisur atyára, aki karba font kézzel, mozdulatlanul állt alatta.

– Szégyent hozol Viadomóra és az Oroszlánszívra, Athacar – mondta az öreg pap csendesén. – Ha azok a nyomorult párok nem csapnak ekkora zajt, mindent tönkretettél volna. – Nem várta be, míg a kard lehanyatlik, a fej büntudatosan lehorgad; sarkon fordult, és csöppet sem lepte meg, hogy a háta mögött ott találja a nomádot, meztelen szablyával a kezében. – *Gusiman bisargu. Gal barguz nam tekür Khatifiya öyüküm.*

Ezernyi apró rianás szaladt végig a bég szélcserezette képén, abba a különös kifejezésbe ráncolva össze arcvonásait, melyből a pusztákon kívül születettek sohasem tudják kiolvasni, bölcs derűt vagy elmélyült töprengést takar-e. Így vagy úgy, a nomád nem sokat emésztette magát. Pár pillanatig szótlánul nézegette a markában tartott szablyát; aztán vállat vont és eltette.

– Neked van igaz beszéd – mondta. – Most mi megölsz gonosz *khatif*ok. Később én majd megöl rühes sakál. Szavaira dühös horkantás volt a válasz, ahogy a nomádgúnyába bújó lovag közelebb lépett az ősz pap háta mögül.

– Ha azt hiszed, tetves pogány, hogy csak úgy...

– Az Úrasszony szerelmére, fiam; befognád végre a szádát? – Athacar leforrázva hallgatott el, ahogy az öregember odavágott hozzá a szemével. – Főnök, te most siess vissza a krániakhoz! Amennyi időt elfecséreltünk, kész csoda, hogy még nem fogtak gyanút. Biztosan azt hiszik, hogy a lovakkal...

– Azok nem vannak lovak – rázta a fejét a bég. – Én ismer lovak. Azok vannak gonosz *szüdzsibej*ek.

– Ez talán most nem a legfontosabb...

– De igenis van legjobban fontos! – makacszkodott a nomád. – Én hisz, nagy fehér *khatif* látsz övé *szüdzsibej* szemével, hallsz övé *szüdzsibej* fülével. A többi *khatif* nem, de ő igen. Én ezért vezet tőletek másfelé *szüdzsibej*ek.

A két pyarroni tekintete összevillant; aztán egyszerre fordultak kérdő pillantással harmadik társuk felé, aki kissé félrehúzódva állt tőlük, s épp a tanácsistázt kémlelte a sátorponyvák hasítékán keresztül. A bűbájos föl sem nézett hajoltából, mégis megérezte valahogyan, hogy egyszerre csak a figyelem középpontjába került.

– Nem kizárt – vont vállat egykedvűen. – Én is meg tudnám oldani.

– *Szüdzsibej* van veszélyes. Rúg, harap – ragadta vissza a szót a nomád. – Ti küld a karámhoz harcosok. – Szétterpesztett ujjakkal maga elé emelte mindkét kezét. – Egy *szüdzsibej*, ennyi harcos.

– Harminc embert szalajtsak el csikósnak, amikor épp rajtaütésre készülünk egy kráni zászlósúr meg a kísérete ellen? – tiltakozott Athacar. – Ezek a legények nyeregben nőttek fel! Elegen lesznek oda öten is, ha ugyan nem sokan. – Ingerülten rácsapott a kardja markolatára. – Arel sosemvolt szüzességére, hisz *minden* nyavalyás ló rúg és harap!

– Én tud – vigyorgott a bég ráncos aszottalma-képével. – Én harcol *szüdzsibej*. – Beszédes mozdulattal végigmutatott magán: előbb a véres gyolcskendőt érintette meg a homlokán, majd a félig átharapott bőrpáncélt a vállán, aztán megveregette a bal lábát, amelyikre sántított. – Én vezet külön *szüdzsibej*, jó messze tőbitől. Négy közül egy. A legjobban kicsi.

– Kérlek, fiam, intézkedj! – sóhajtott az öreg pap fáradtan.

Athacar lovag azonban ezúttal nem adta be ilyen könnyen a derekát.

– Már megbocsáss, Balthisur, azt nem vitatom, hogy mindenféle barbár babonák között jobban eligazodsz nálam; de azért a katonai ügyekben, ha megengeded, mégiscsak engem terhel a felelősség! Tekintve, hogy sem neked, sem Ustarisnak nincsenek érdemi tapasztalataitok az alkalmazott hadművészet terén...

– De *neki* vannak! – vágott a szavába Dreina ősz szolgálja, mutatóujjával a tömzsi nomádra bökve. – És ha eddig elkerülte volna a figyelmedet, mi most az ő törvényei szerint harcolunk!

A fiatal lovag arca ismét tűzpirosra gyúlt. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit; aztán meggondolta magát, és újra becsukta. Borús képpel félrenézett, szétaposott egy száraz földgörgöngyöt. Belemarkolt a nyakában lógó álcatalizmánokba, s akkorát rántott rajtuk, hogy három bőrszík is leszakadt.

– Nézd, Balthisur... nekem te apám helyett apám voltál... nem akarok torzsalkodni veled... – szólalt meg végül, ezúttal szokatlanul csendesén. – Ha ragaszkodsz hozzá, én odaküldöm azt a harminc embert. De tudnod kell, hogy ezzel az erőink egyharmadát kivonom a zárógyűrűből.

– Ami egész pontosan mit jelent? – ráncolta homlokát az öreg pap.

– Létszámban? Még így is elsőprő fölényt a mi javunkra. Tizenöten vagy tizenhatan jutunk majd egy kránira. Odakint inkább elbujdosnék szegyenemben, semhogy így háborúzzak; de itt... – Ökölbe szorította jobbját, és keserű, tehetetlen mozdulattal a levegőbe csapott. – Igazad van, Balthisur; erre felé mások a szabályok. Láttad azt a sebhelyes barmot, mit művelt azzal a ménkü nagy cölöppel? Egyetlen ütéssel derékba törte... Aztán ott a szétvágott szájú nő. A legényeim észrevettek rajta valami bélyeget, vagy mi a kórságot. Nem egészen értem a dolgot, de úgy tűnik, mintha néhányuknak személyes elszámolnivalója volna vele. Ezeréves viszályok az ő hajdani törzsük meg az asszonyé között, amiket még a pogány ősidőkből hurcolnak magukkal... mielőtt rányílt volna a szemük az Égi Fény igazára...

A bég buzgón, elismerően bólogatni kezdett.

– Van igen derék. Van igen hűséges. Tinektek harcosok sok-sok éven át őriz régi *khayness*.

Athacar eleresztette a füle mellett a közbeszólást.

– Ha megritkítom a zárógyűrűt, szét kell húznom az embereket; így kevésbé tudják védeni és támogatni egymást. Többen fognak meghalni; sokkal többen. És a krániak... áttörhetnek. – Mélyet sóhajtott. – Tíz harcos. Annyit még nélkülözhetek.

– Vagy te süket? Nem hallsz, ahogy *szüdsibej* eszik? – A bég a karám irányába intett, ahonnan lankadatlan erővel tépte-szaggatta fülüket a kiszolgáltatott lovak halálnyerítése. – *Szüdsibej* majd fog kidönteni fal, megölni kevés ember. Azután *szüdsibej* támad hátul, *khatif* támad elől, és gyűrű kilyukad. – Rosszallón megcsóválta sapkás fejét. – Terv van rossz; de tíz van jó szám, csak másféleképpen. Háromszor tíz harcos megy tábor mögé, körülvesz karám, megöl *szüdsibej*. Másik tíz megy tanácstér, megrohan gonosz zászló, feltart *khatif*. Többi marad helyén, csinál gyűrű tanácstér körül. – Féltérdre ereszkedett, és néhány gyors ujjvonással felvázolta a porba, hogyan képzei el a dolgot. – Gyűrű van valóban gyenge, de ez nem számít, mert nincs neki támadás, sem elől, sem hátul. Gyűrűben van a legjobban sok harcos, és nem kellsz egymást védeni. Mind egyszerre tud nyilazni gonosz *khatif*okra, itt! – bőkött tömzsi mutatóujjával a földbe karcolt kör középpontjába. – Mire *khatif* megöli tíz harcos, már van erősen gyenge a sok nyíl miatt. Ekkor többi harcos letesz íj, kivesz szablya, mindenfelől támad *khatif*. Gyűrű nem kilyukad; gyűrű bezárul. – Fürge mozdulatokkal tucatnyi sugaras barázdát húzott a porba, a kör szélétől a középpontja felé. – Ha indulás van jókor, harcos mind egyszerre ér *khatif*hoz, elől, hátul, oldalt. Gyenge *khatif* hamar meghal; gyors *khatif* csak sokára és nehezen, mert ő elront kör és megöl sok harcos; erős és gyors *khatif* könnyen kitör. Ezért kellsz előbb a tíz ember; ők csinálnak idő a nyilazáshoz. – Felállt a földről, s miközben leporolta térdét, még büszkén hozzátette: – Ez van csak pusztai haditerv. Másféle nép nem csinál ilyen, mert mind van rossz lövő, lenyilaz saját harcosok.

Balthisur atya néhány pillanatig összevont szemöldökkel tanulmányozta a porba karistoltsábrát; aztán fölneézett, és kérdő pillantást vetett az ifjú lovagra.

– Nem látok benne hibát – szólt Athacar, szemlátomást vonakodva. – De az egész terv... embertelen.

– Nekem sem tetszik, fiam, de aligha vagyunk abban a helyzetben, hogy válogathassunk. Felelj őszintén: jobb a tiédnél?

– Ha a pogánynak igaza van azokkal a kráni bestiákkal kapcsolatban... – A lovag elharapta a mondatot, s egy pillanatra lehunyt szemmel belehallgatott az estévé sűrűsödő alkonyatba. A szeszélyes löketekben feltámadó szél hideg szárnyaira kapta a nomád lovak halálsírámát, s messzire szállt vele a kietlen rónaság fölött. Nincs az a feneketlen bendő, amely meg ne telne ennyi idő alatt; a három szörnyeteg már pusztá szórakozásból ölt, s aligha fognak nyugodni, míg az egész ménest ízekre nem marcangolták. Athacar nagyot nyelt, hogy megnedvesítse kiszáradt torkát, és kurtán annyit mondott: – Igen, jobb!

– Köszönöm, fiam. – Balthisur atya futó főhajtással méltatta az ifjú önmaga fölött aratott diadalát.

– Te kérdez harcosok, kinek van régi *khayness* – fordult a bég a komor képet vágó lovaghoz. – Rögtön meglesz tíz önként jelentkező.

(folytatása következik)